

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA

płaci się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 229

Katowice, wtorek 4-go października 1932 r.

Rok 31

Przesilenie kryzysu?

— Europa jest na drodze do wyzdrowienia!

Taką tezę postawił przed kilku dniami znany publicysta amerykański H. R. Knickerbocker, autor głośnych prac o gospodarstwie Sowietów, inaugurując nowy cykl artykułów „z podróży po kryzysie gospodarczym“.

— Kryzys jeszcze się nie skończył — powiedział równocześnie dyrektor Banku Anglii, sir Josiah Stamp — i rekonwalescencja może trwać długo, niemniej jednak są już dzisiaj fakty, napawające nas słusznym optymizmem.

Istotnie, trzeba przyznać, że przez cały świat przewiał ostatnio silny podmuch nadziei. Zewsząd słyszy się opinie, że kryzys gospodarczy dotarł do najniższego poziomu depresji, że znaleźliśmy się w temperaturze absolutnego zera, poniżej którego nie pozwala już zejść prawo fizyki gospodarczej. Co więcej, mnożą się jakoby oznaki, że życie gospodarcze ruszyło z martwego punktu, że wzrasta produkcja, a w ślad za nią konsumpcja. Puls świata ma już bić żywiej i coraz żywiej.

W serca ludzkie wstępuje otucha, budzą się nadzieje, że kilkuletnia męka niedoli zamieni się w nowy okres dobrobytu.

Czy słusznie? Czy rzeczywiście można już intonować fanfary zwycięstwa nad widmem przesilenia gospodarczego?

Optymizm, zaufanie, wiara są potężną dźwignią rozwoju. Jeśli dziś budzą się wśród mas, błędem byłoby fałszywie podmywać ich podstawy. Niechże krzewią się jaknajszerszej, wypierają pesymizm, nieufność i niewiarę, które były psychologicznymi współsprawcami katastrofy ekonomicznej.

Aby jednak ocenić należycie położenie, nie można oddać się fali uniesienia, lecz trzeba spojrzeć głębiej i wnikliwiej, by móc oddzielić zjawiska istotne od nieistotnych, by dotrzeć do samego rdzenia problemu.

Nawykliśmy mówić: „kryzys gospodarczy“, rozumiejąc pod tem pojęciem okres wstrząsów ekonomicznych, który ma swój początek i musi mieć swój koniec: ustaliliśmy nieledwie datę narodzin tego kryzysu i gotujemy się z tą samą akuracją wystawić mu metrykę śmierci. W tem prostolinijnym ujęciu kryzysu straciliśmy z oka niezwykle ważny fakt: że właśnie przeżywamy dwa kryzysy gospodarcze: jeden wewnątrz obecnego systemu kapitalistycznego (bo mogą być i inne systemy w ustroju kapitalistycznym), drugi niejako z zewnątrz tego systemu, na arenie historii. Kto hołduje pogładowi, że obecny system jest ostatniem słowem ewolucji gospodarczej, ten oczywiście widzi jeden kryzys; kto jednak spojrzy z perspektywy dziejowej, dostrzeże niewątpliwie ten kryzys drugi, znacznie od pierwszego ważniejszy, znacznie trudniejszy do rozwiązania. Początek jego sięga o wiele dalej w przeszłość, poza wojnę światową, a koniec zarysowuje się dopiero w zupełnie mglistych konturach.

Jeśli cechą obecnego systemu gospodarczego są ustawiczne kryzysy, jeśli

Wspaniałe zwycięstwo Polski w Lidze Narodów.

Przez dalsze trzy lata Polska zasiadać będzie w Radzie Ligi Narodów.

Genewa. Poniedziałkowe Zgromadzenie Ligi Narodów otwarte zostało o godz. 11.30. Przewodniczący Politis stwierdza, że porządek dzienny przewiduje głosowanie nad żądaniem Polski przyznania jej prawa reelekcji do Rady, zgłoszonym 27 września zgodnie z regulaminem 1926 r. Politis odczytuje artykuł 1 i 2 tego regulaminu, według których głosowanie winno być tajne, a prawo reelekcji musi być przyznane większością 2/3 wszystkich głosujących z wyjątkiem głosów nieważnych i kartek białych. Przewodniczący stwierdza, że głosowanie odbywa się przez złożenie kartek za lub przeciw i powołuje skruta-

torów w osobach p. Rosso, delegata Włoch i sir Johna Simona. Po przedfilowaniu przed urną wyborczą delegatów wszystkich państw w porządku alfabetycznym przewodniczący raz jeszcze wywołuje Boliwję i Peru, które nie oddały głosów, poczem ogłasza głosowanie zamknięte. Punktualnie o godz. 12 przewodniczący ogłasza wyniki głosowania. Liczba głosujących 51, liczba kartek białych 4. Głosów ważnych 47, wymagana większość 2/3 — 31. Za oddano głosów 41, przeciw 6. Przewodniczący stwierdza, że Polska otrzymała prawo ponownego wyboru do Rady. Wyniki głosowania przyjęto żywymi o-

klaskami. Po zakończeniu dyskusji gen. Zgromadzenie przystąpiło na popołudniowym posiedzeniu do wyboru 3-ch niestałych członków Rady Ligi Narodów na miejsca opróżnione na skutek upływu 3-letniej kadencji Polski, Peru i Jugosławii. Polska, która przed południem otrzymała 41 głosami prawo ponownego wyboru, wybrana została na dalsze trzy lata 48 głosami. Pozatem wybrane zostały Meksyk 47 i Czechosłowacja 46 głosami. Podczas gdy na rannym posiedzeniu głosowało 51 państw, to po południu głosowało 52, mianowicie głosował także przyjęty w poniedziałek rano do Ligi Narodów przedstawiciel Iraku. Wynik głosowania świadczy, że za wyborem Polski nie głosowały 4 państwa, które rano przy głosowaniu nad reelekcją powstrzymały się od głosowania a nawet jedno państwo wypowiedziało się przeciwko przyznaniu Polsce prawa reelekcji. Stanowisko tych państw tłumaczy się względami zasadniczymi. Są one mianowicie przeciwne zasadzie nieskończonego przyznawania prawa reelekcji państw, zajmujących niestałe miejsca w Radzie Ligi.

Było do przewidzenia.

Berlin. Prasa niemiecka donosząc o rezultacie głosowania nad prawem Polski do reelekcji w Radzie Ligi Narodów jednomyślnie stwierdza, że wybór Polski był zapewniony. Jednocześnie prasa zauważa, że w ten sposób Polska stała się de facto, stałym niejako członkiem Rady Ligi Narodów.

Wybór Polski uczynił na Niemcach piorunujące wrażenie.

Paryż. O ponownym wyborze Polski do Rady Ligi Narodów korespondent genewski „Journal de Debats“ pisze, że wybór ten wywarł na delegacji niemieckiej „piorunujące wrażenie“. Fakt, że Polska uzyskała tym razem 5 głosów więcej, aniżeli przy wyborach w roku 1926 dowodzi, że w łonie Rady Ligi Narodów są ludzie, posiadający zmysł polityczny i którzy rozumieją, że nie czas potemu, aby zostawiać Niemcy w Radzie, w której Polska nie jest obecna. Z drugiej strony „nieufne“ stanowisko Niemiec, oraz ich sposób trzaskania drzwiami, gdy nie otrzymają natychmiast w łonie Ligi lub konferencji rozbrojeniowej tego, czego się domagają, nie pozostały bez wpływu na wynik wyborów.

Zdaniem „Paris Soir“, Rzesza była najlepszym agitatorom wyborów Polski i nie może lepiej scharakteryzować sytuacji. Polska odniosła wielkie zwycięstwo. Trudności w chwili obecnej a zwłaszcza stanowisko „niemieckiego gabinetu baronów“ zrobiło swoje. Wybór ten wskazuje jasno na tendencje i kłopoty, panujące obecnie w kołach międzynarodowych. Było to wyraźne głosowanie przeciwko militarystyce Niemiec.

Ruch strajkowy powiał przez Niemcy.

Berlin. Strejk pracowników tramwajowych, autobusowych i kolejki nadziemnej w Hamburgu trwa w dalszym ciągu. Wybuch podobnego strejku grozi również i w Berlinie, gdzie dyrekcja miejskich środków komunikacyjnych zamierza przeprowadzić redukcję płac. Na wtorek pracownicy zwołali wielkie zgromadzenie, na którym ma być omówiona kwestja ewentualnego proklamowania strejku. Strejk berlińskich pracowników przemysłu również nie został jeszcze zlikwidowany. Wczoraj rano do strejku przystąpiła cała załoga fabryki metalur-

gicznej Stefens i Rolle, zatrudniającej kilkakaset robotników.

Donoszą również o wybuchu nowych strejków na prowincji. M. in. w saskim przemysle włókienniczym, i w 6-ciu fabrykach budowlanych itd. Z miarodajnych kół rządowych donoszą, że minister pracy Rzeszy nie zamierza obecnie interwenjować i zwoływać ogólnej konferencji pracodawców i robotników. Wydanie specjalnego rozporządzenia przeciwko strejkom przewidziane jest jedynie w wypadku zastrzeżenia się sytuacji strejkowej.

Włosi odplacają się Niemcom pięknem za nadobne.

Berlin. Ostatnie zarządzenia dewizowe wydane przez rząd włoski traktowane są w Niemczech jako zarządzenie odwetowe, zwrócone wyraźnie przeciwko Niemcom. Włoskie zarządzenia uważa się za bardziej niekorzystne dla Niemiec, aniżeli niemieckie zarządzenia dewizowe wydane przeciwko innym krajom. Z kół poinformowanych donoszą, że rząd niemiecki zamierza wydać nowe przepisy odwetowe nie zwracając uwagi na to, że chodzi tu o kraj, z którym Niemcy pozostają w przyjaznych stosunkach. Komisja do rokowań kontyngent-

wych, która miała udać się z Hagi do Paryża i Kopenhagi wyjeżdża w czwartek bezpośrednio do Rzymu. Niezależnie od tego w najbliższych dniach wydelegowana będzie z Berlina druga specjalna komisja dla omówienia z rządem konfliktu dewizowego. Prasa berlińska omawiając zarządzenia włoskie stwierdza, że w praktyce redukują one do minimum eksport niemiecki do Włoch i noszą charakter akcji bojowej przeciwko niemieckiej polityce kontyngentowej.

tedy system ten można nazwać systemem kryzysów, to ten drugi kryzys trzeba oznaczyć mianem kryzysu systemu kryzysów.

Cóż oznaczają więc wiadomości, że ceny surowców idą w górę, że ruszają fabryki, że ożywia się handel? Oznacza to, iż przesila się kryzys pierwszy, kryzys koniunktury wewnątrz obecnego systemu. Jak to już tyle razy widzieliśmy w historii XIX wieku, prawo podaży i popytu w odpowiednim cyklu lat reguluje najgłębsze nawet perturbacje we wzajemnym stosunku produkcji i konsumpcji. Dzieje naszego systemu gospodarczego toczyły się wyraźnie po linii upadków i wzlotów a kryzysy były rytmem oddechu tego systemu. Jeśli obecnie rozpocznie się droga wzwyż, będzie to jeszcze jednym dowodem, że istota obecnego systemu gospodarczego jest konieczność przeżywania ustawicznych kryzysów.

Może tedy poprawić się koniunktura

i obecne przesilenie może przerodzić się w zwolna w okres powszechnej pomyślności. Lecz błędem byłoby sądzić, że ta pomyślność będzie miała szanse dłuższej stabilizacji. Zgodnie z mechaniką obecnego systemu ludzkość osiągnęła swój zenit, znacznie się znowu stacza w przepaść przesilenia, aby dotknąć dna, po wielu mękach i cierpieniach, podjąć drogę ku górze.

Kryzys koniunktury jakkolwiek znacznie głębszy od dotychczasowych kryzysów, jest tylko epizodem w wielkim kryzysie strukturalnym, który na miejsce obecnego systemu wprowadzi system inny, doskonalszy, wymagający mniej cierpień od ludzkości; system, któryby działał bez konieczności wytwarzania coraz nowych kryzysów.

Ludzkość pragnie systemu bez kryzysów. Miejmy nadzieję, że twórcza myśl podoła temu załaniu i zdobędzie się na stworzenie doskonalszych form życia.

W. S.

